

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **T. T. L.**, zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2019, č. j. 13 A 30/2019 – 22, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 2. 9. 2018, č. j. KRPA – 114822 – 28/ČJ-2018-000022, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok. Žalobkyně podala proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 4. 2019, č. j. CPR-32833-7/ČJ-2018-930310-V241, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Žalobkyně následně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 4. 7. 2019, č. j. 13 A 30/2019 – 22, zamítl.

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) poté podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

[4] Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodnila tím, že již samotná skutečnost, že by na základě pravomocného rozhodnutí žalovaného musela vycestovat, by pro ni znamenala zásadní újmu, ještě znásobenou nemožností účastnit se na soudním řízení. Dle stěžovatelky jiné osobě nemůže vzniknout přiznáním odkladného účinku její kasační stížnosti žádná újma, a proto její újma, pokud by jejím návrhu nebylo vyhověno, by byla nepoměrně větší. Stěžovatelka uvedla, že v České republice žije již od roku 2007 a případný návrat do země původu by proto byl obtížný a nákladný. Má na území České republiky vytvořené komplexní zázemí, má zde přátele a Českou republiku považuje za svůj domov. Současně zde má také přátele, občana České republiky, jímž je N. D., nar. X. Stěžovatelka se proto považuje za rodinného příslušníka občana Evropské unie, jemuž vůbec nebylo možné za daných okolností správní vyhoštění uložit. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by dle jejího názoru nebylo ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem, naopak by bylo v souladu s veřejným zájmem na dodržování zásad spravedlivého procesu. Stěžovatelka k tomu odkázala na usnesení Nejvyššího

správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dle stěžovatelky je rovněž nutné přihlédnout ke skutečnosti, že v případě opuštění území České republiky bude nucena vynaložit značné náklady na cestu do své vlasti, tam potom další náklady na pobyt a rovněž opětovné cestovní výdaje v případě, že bude její kasační stížnost úspěšná, přičemž nelze opomíjet ani skutečnost, že stěžovatelka bude vytržena ze svého již domovského prostředí v ČR.

[5] Žalovaný se k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského (městského) soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelkou a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[9] Nejvyšší správní soud vycházel zejména z předpokladu, že nedojde-li k odkladu právních účinků rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného, do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, bude stěžovatelka v důsledku právních účinků pravomocných a vykonatelných rozhodnutí správních orgánů nucena opustit území České republiky, a to ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti.

[10] Podstatné přitom je, že pro řádný výkon ústavního práva stěžovatelky na spravedlivý proces je třeba, aby mohla setrvat na území České republiky do skončení řízení o kasační stížnosti. Byť je stěžovatelka v tomto řízení v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem, náleží k právu na spravedlivý proces i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu pokyny pro výkon zastoupení, poskytovat mu potřebnou součinnost atd. Nejvyšší správní soud proto shledává možnou újmu především na možnosti výkonu práva stěžovatelky na spravedlivý proces v důsledku nuceného opuštění České republiky před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Ze stejného důvodu ostatně přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění, s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí *ex lege* (viz důvodová zpráva k tomuto ustanovení), a není tedy bez dalšího dán důvod, proč by obdobnou možnost setrvat na území České republiky neměl mít vyhošťovaný cizinec i po dobu následného kasačního řízení. V daném případě lze tedy nalézt příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem újmy stěžovatelky (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, č. j. 8 As 46/2013 – 36, ze dne 5. 9. 2011, č. j. 5 As 82/2011 – 92, a ze dne 5. 11. 2013, č. j. 5 As 81/2013 – 14).

[11] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s., přičemž neshledal, že by se přiznání

pokračování

odkladného účinku kasační stížnosti do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o věci samé jakkoli negativně dotklo jiných osob, a rovněž podmínku, podle níž přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem, má soud za splněnou. K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážít intenzitu brozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“. V daném případě stojí proti podstatné újmě, která hrozí stěžovatelce, riziko narušení veřejného zájmu pouze mírné intenzity. Stěžovatelka nebyla vyhoštěna z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, nýbrž z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

[12] Vzhledem k tomu, že soud shledal veškeré podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, nepovažoval již za nutné zabývat se dalšími možnými důvody vzniku újmy, které uváděla stěžovatelka. Je však zjevné, že některá tato její tvrzení odporují skutkovým závěrům městského soudu, zejména pokud jde o namítané partnerství stěžovatelky s občanem ČR a okolnosti návratu do země původu, kde žije rodina stěžovatelky a osvojená dcera. Tyto otázky mohou být, v mezích uplatněných důvodů kasační stížnosti, k jejichž doplnění byla stěžovatelka vyzvána, předmětem budoucího meritorního posouzení kasační stížnosti ze strany Nejvyššího správního soudu.

[13] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatelky proti pravomocnému rozhodnutí o jejím správním vyhoštění měla *ex lege* odkladný účinek, postačí v daném případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku Městského soudu v Praze, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného ve věci správního vyhoštění stěžovatelky.

[14] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. srpna 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu